

שְׁמַיִת

יש בך כוחות שמעולם לא ידעת
על קיומם. אתה מסוגל לעשות
דברים שלא היית מאמין שתוכל לעשותם.
אין גבול ליכולת שלך, אלא רק
הגבולות שאתה מציב לעצמך כאשר
אתה חושב על מה שאינך יכול לעשות.
אל תחשוב שאינך יכול.
חשוב שאתה יכול.

באהבה
לילך

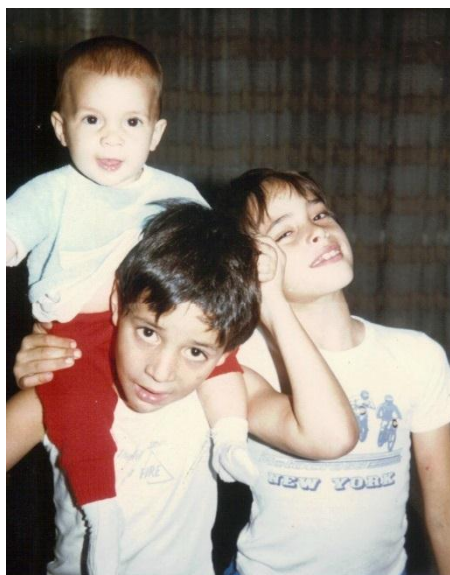
מתוך פתקים שעמית שמר

ילדות והתבגרות

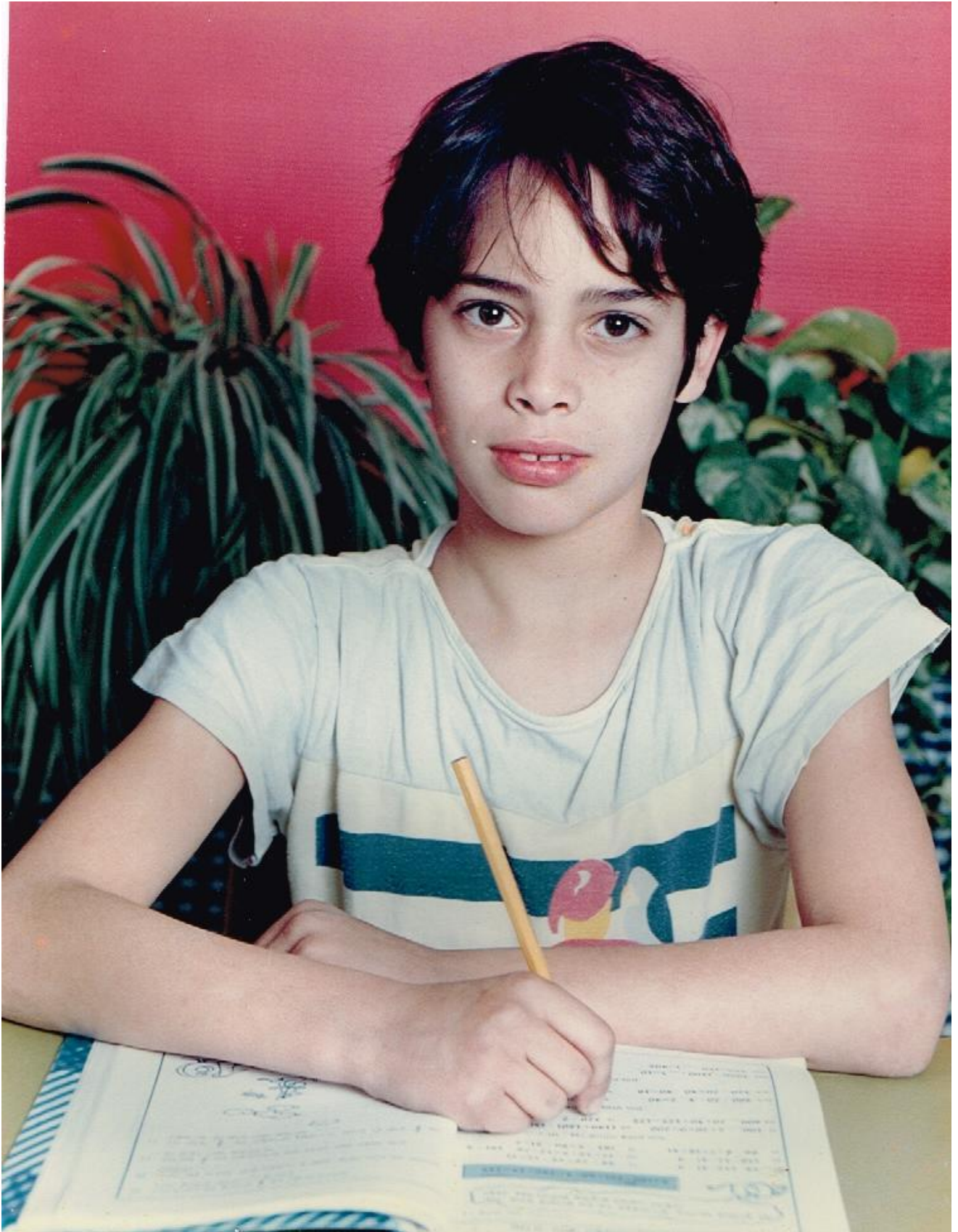
נולד בבית היולדות ת"א-יפו ביום שישי, ה-14.1.1977, כ"ה טבת תשל"ז, בן בכור ליפה ואבי אסולין.

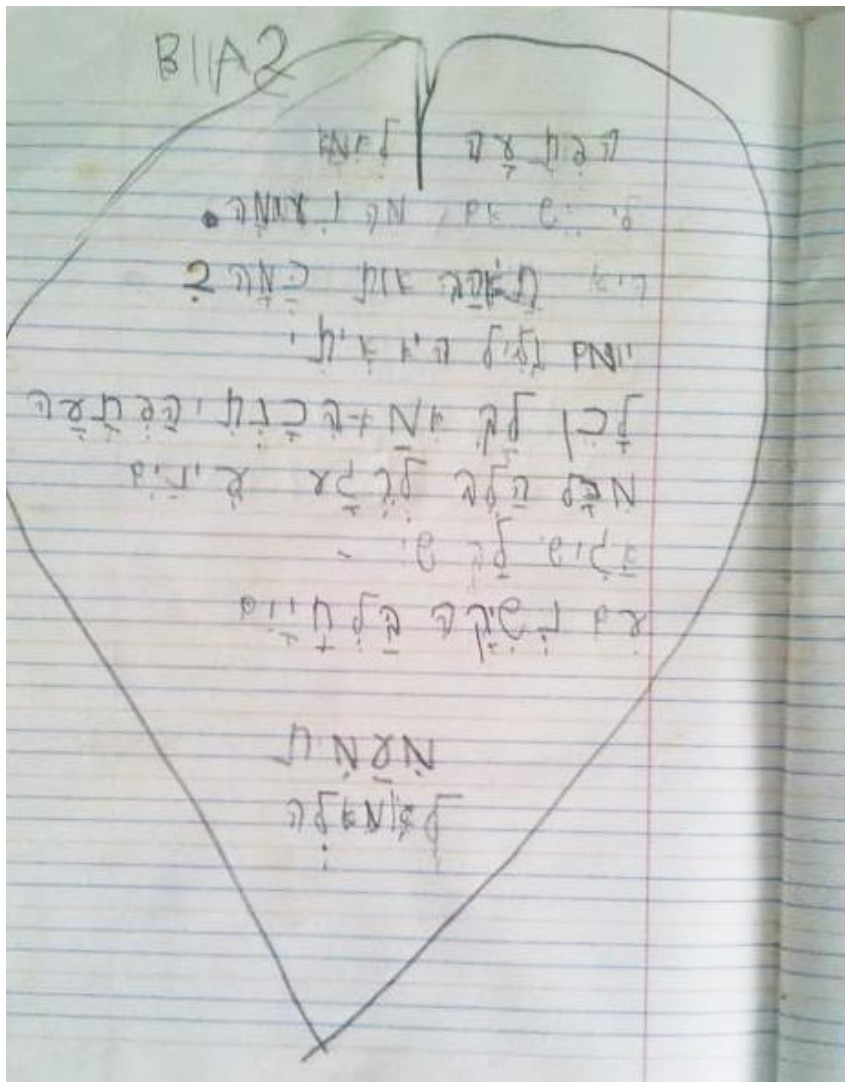
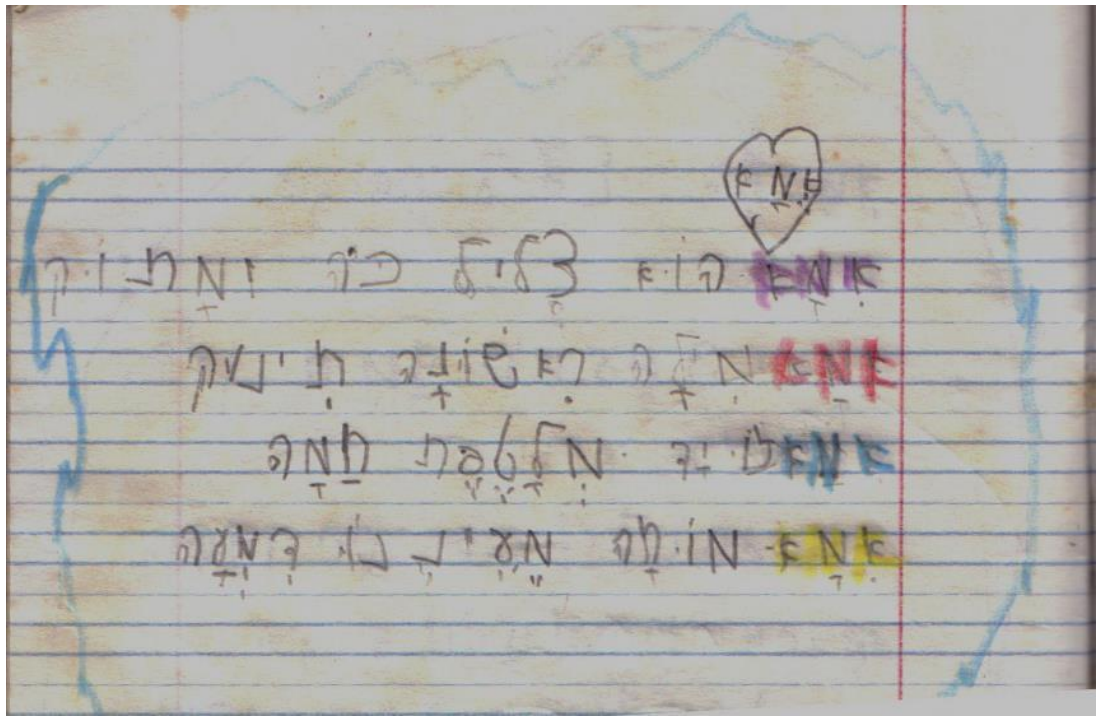

עם אחיו ואחותו,
אוהד ואדוה

עלייה לכיתה א' - בבית הספר הממלכתי ע"ש אברהם שלמון בראשל"צ, 1983, תשמ"ג.

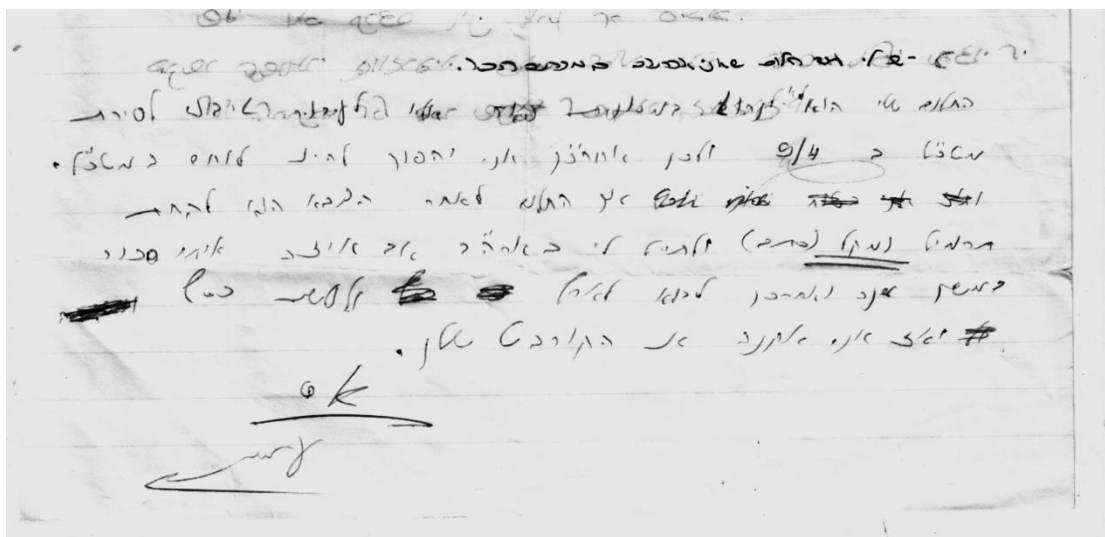

מתוך מחברת "לאמא", עמית בכיתה ב'

מעבר לביה"ס האזורי עמי-אסף בבית ברל - 1989
טקס בר מצווה בכפר סבא - 25.1.1990, כ"ח טבת תש"ן
סיום קורס פעילים של האיחוד החקלאי - 9.7.1991

"החלום שלי הוא לא לנהוג במכונית פאר, אלא לעבור גיבוש לסיירת מטכ"ל ב9/4, ואח"כ אני אהפוך להיות לוחם במטכ"ל. אך החלום לאחרי הצבא הוא לקחת תרמיל ומקל (סתם) ולטייל לי בארה"ב, עם איזה אוטו שכור במשך שנה ואחר כך לבוא לארץ ולעשות כסף ואז אקנה את הקורבט שלך...."

מתוך התכתבות של עמית עם חברתו ללימודים

עם החברה יוכי

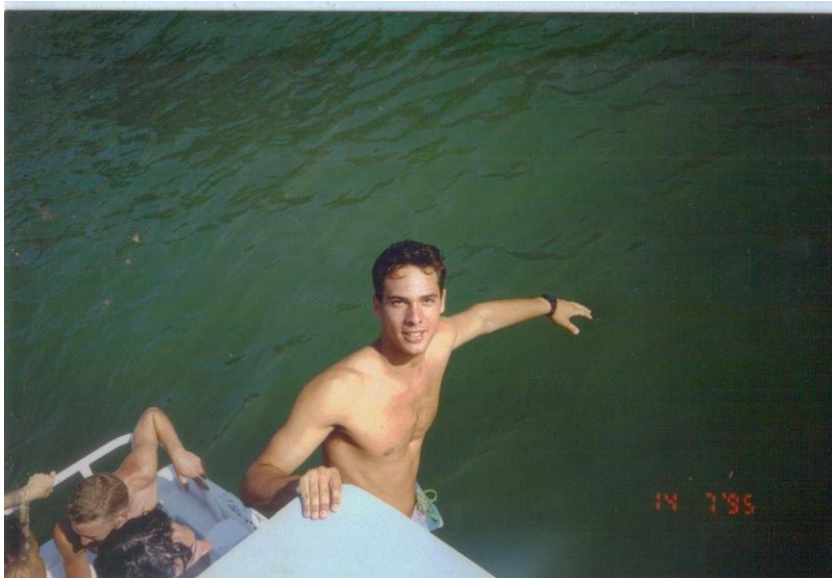
עמית היה פעיל ב'בית הנוער' בתנועת הנוער של האיחוד החקלאי במושב. אהב לשחק שחמט ולנגן בגיטרה וחלילית. אהב להאזין למוסיקה של שלמה ארצי. עמית חבב ספורט ושיחק בקבוצת הנוער של בני ציון בכדורסל. אוהב מושבע של ים, טיולים ונסיעות בטרקטורון. לפני גיוסו לצה"ל הספיק לטייל בארה"ב עם אוהד אחיו וביוון, לשם יצא עם קבוצת חברים וביניהם יוכי, חברתו מזה חמש שנים.

עמית עם חן, אחיו הקטן

צבא

עמית ביקש להצטרף ליחידה מובחרת וכדי להגשים זאת השתתף בקורס הכנה לצה"ל במהלך שנות הלימודים י"א וי"ב. לאכזבתו סבל משברי הליכה ונאלץ להפסיק באמצע את הגיבוש לסיירת מטכ"ל. בסוף יולי 1995 התגייס עמית ליחידת בני המשקים של הנח"ל, והתקבל לשורות הפלחה"ן (פלוגת חיל הנדסה), שם הפך למאגיסט המוביל של צוותו. הוא אהב את חבריו לצוות ואת השירות הצבאי. ביוני 1996, בעת שפלוגתו שהתה בדרום לבנון, במוצב דלעת, נהרג מפקדו ועמו ארבעה מחיילי הפלוגה. עמית דאג לשמור על הקשר עם המשפחות השכולות, וניסה לעודד אותן ולנחם אותן ככל שניתן. בפברואר 1997 אירע אסון המסוקים, בו איבד עמית חברים ומכרים רבים, אך למרות הקושי הרב שנוצר, החליט לפנות לקצונה. עם סיום הקורס וההשלמה החיילית לקציני הנדסה, חזר ליחידתו, שם ראו בו קצין מוביל ואיכותי. עמית קיבל את הפיקוד על צוות, שאף נקרא על שמו – "צוות אסולין". כקצין וכמפקד הקפיד עמית ללא פשרות בשני תחומים - מצד אחד דרש ביצוע מקצועי מושלם, ומצד אחר היה ער לכל בעיה בצוותו, אם אישית ואם מערכתית. כתוצאה מכך הצליח לבנות צוות מעולה, שזכה בשבחים רבים, וממנו יצאו חמישה קצינים ומפקדים. בכל מעשיו במהלך חייו התאפיין עמית בשאיפה למצוינות. כך כתלמיד, כחייל, כקצין וכחבר. הוא היה אהוב מאוד על חבריו ובני כיתתו, על חבריו לפלוגה ולבסוף על פקודיו כקצין ההנדסה בפלחה"ן. הוא שירת תקופות ארוכות בדרום לבנון, שם רדפו אותו ואת חייליו אירועים קשים ומכאיבים, שהפכו את הבלתי צפוי לחם חוקם של החיילים ולשגרת החיים שלהם.

ברזוכים-הבאים לפלה"ן נח"ל ספייר

ביקור ראשון בבית

18.3.1996 - סיום מסע כומתה -

19.9.1995 - טקס השבעה -

30.10.1996 - סיום מסלול בפלוגת ההנדסה של הנח"ל (פלחה"ן) -

5.11.1997 - סיום קורס קצינים -

20/5

אני 3 ימים 318 19 זוג

ע"כ

הייתה לי בעיה עם ה...
היום האחרון ביקר 3 פעם...
אני לא רוצה שיהיה לי בעיה...
היא...

אני יודע ש...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...

הייתי ב...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...

אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...

אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...

אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...
אני רוצה...

מכתב מערן אבנון, חברו הטוב של עמית, 5 ימים לפני נפילתו של עמית

21.6.98
13⁰⁰ ראשון

אמיקום.

זהו זה!

קמיה זה תקופה. עוד כמה דקות
אנחנו שואים את א, מרביבים נשקפי שאל
ונוסעים הביתה - מתחילים חופש-למנוח,
יוצאים לאפרכחות... אחרי שלוש שנים אנחנו
כמעט כל הימן בבוקר אחד לפני אחרון,
שאלו אפסור ניקח ~~בוקר~~ והפגש בחופשית אלק
(או לחלוטין-קשה...)

המון המון קה צלחה, קשטור אל הצוות
ובהציקי את עצמך

מחכה לך באפרכחות...

אימך קמיה,

מתקשר בשם לך קצת זמן.

עכנ.

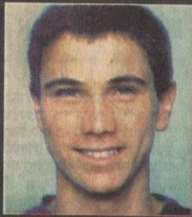

בשלוש לפנות בוקר של יום א' בתמוז תשנ"ח (25.6.1998), כאשר עשה "צוות אסולין" את דרכו למקום המארב המתוכנן באזור הכפר טלוסה שבדרום לבנון, הופעל נגדם מטען צד.

מן ההתפוצצות נהרג הקשר, סמ"ר אור כהן. עמית ועוד ארבעה מחייליו נפצעו. באותו זמן נפתחה לעברם אש כבדה. כשהוא פצוע קשה, המשיך לתת פקודות. בגלל תנאי השטח הקשים והאש שניתכה על הצוות והמחלצים, היה החילוץ קשה וממושך, וכאשר הובאו החיילים הפצועים לבית-החולים, נקבע מותו של עמית. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית-העלמין במושב בני ציון. בן עשרים-ואחת היה במותו. הותיר אחריו הורים, שני אחים, אחות וחברה. לאחר מותו הועלה עמית לדרגת סגן.

הקשר

סמ"ר אור כהן ז"ל

הקצין

סגן עמית אסולין ז"ל

עמית ואור נהרגו בלבנון

המפקד, סגן עמית, הסביק להבחין במטען שהניחו אנשי החיזבאללה - אך זה היה מאוחר מדי ■ עמית והקשר אור כהן נהרגו, 4 נבצעו ■ הנכבעים מפלוגת ההנדסה של הנח"ל, ש"ס מלוחמיה נהרגו באסון המוסקים ■ אבי אשכנזי יואב לימור, עמ' 3

לישראל	הגנה	צבא
03016	ד.צ.	יח'
התשנ"ח	בתמוז	ו'
1998	ביוני	30

משפחת אסולין היקרה,

יקירכם, סגן עמית אסולין, זכרונו לברכה, נפל חלל ביום א' בתמוז התשנ"ח, 25 ביוני 1998, בקרב ליד הכפר טלוסה שבדרום לבנון.

עמית שירת כמפקד צוות בפלוגת הנדסה וחבלה של חטיבת הנח"ל. שימש דוגמא ומופת לחייליו ולמפקדים ביחידה כולה. היה קצין מקצועי, צנוע ויותר מכל, היה חבר אמיתי.

בשמי ובשם כל מפקדי וחיילי היחידה, הנני מביע את צערנו על מותו של עמית - לוחם, מפקד וחבר.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

רב סרן
היחידה

~~אביב רשף,~~
מפקד

ערן אבנון מספיד את עמית

עמית,
 אני יושב מול הנ"ר האהוב. הסג-הכלל ניסתו לומר לי שאתה
 שצויה נכתבה בפ"א, אבל אהבתי לכתוב לך את דיו שכל-כך
 הרבה משמעות. שמך-עמית-שנכתבה מרצה בטוב השמור
 צועק אלי, כל אורך מדינת גל, קונטרס'י.
 כרגע אני (אולי) אעמוד מול ההמונים שבאו לכבודך,
 לתזקק לך כבוד אחרון, לאוצר שכל-כך אתה-כך, והעובדו
 ותקנו, שאני הראשון שהתחלתי את הערצונו.
 צמית, הרומן ~~השני~~ הוסיף אלי אתך הנתיב קטיל 17, ספר יא.
 אך עוד לא ידענו עדיין הקשר יתחכם ויעמך.
 ס"מלע את התיכון ביחד: ט"ו ארקאובונים, נסמך לית,
 שכל אשתיים קהילה לפני הרבא. ואגה, תמיד הרבך
 השקטה והנ'נחה, איך עם זאת הכוחות, 'צמית' אהבתי לשא
 אהבתי. סוף י"ה, 'ישר אצרי' התחברו המחנה וטול מדליים
 ביון. התחייסנו ביחד לחיבת הנח"ש ומשם הגענו-לפנימך.
 פה הסכור קרה משתנה והאקורדים צוללים: גמית השק
 והרואה, תופק למוצי'ס המוביל של הצוות: כל המחנה,
 איתנות יחידה, קורסים, מסעות, תרגילים-צה צמית והמאז.
 תחילת סוף מסוף התאם שאתה יולד לקורס קצינים,
 והייתה בוא אורך אחר 10 חודשים בתור הקצין המוביל ואיכותי.
~~הוא~~ תהיה צמית של שמך: צמית עמית.
 תמיד היינו בחוקים אחד לפני, אבל מדי פעם נשהקשתי
 בק גמית מן הרבה ראוי מן ה'ופ' שבה, האהבה שאתה נותן לכולם,
 החם שאתה מקרין, אהבתך העזה והכנה לזכרי, אמורים באקסיומים
 ולפניהם אתך. מה שממיל' היום יתחברו ששבעים סד נהג מקום
 אתה ופנימך. נחם אהבה אורך-המשל הזה יהיה ימך מנכון.
 לנצח אתי, אצור אתך תמיד.

ציפי אבנון מספידה את עמית

25.6.98

עמית,
הייתה לי הזכות להכיר אותך בעיניים של אמא של ערן.
הידיעה על מותך הכתה אותי במקום הכואב ביותר: בלב, בבטן והנשמה. המחשבה שאתה אינך – היא בלתי נסבלת.
מקובל להגיד אחרי המת רק דברים טובים, אבל גם כשאני מאמצת להעלות את כל הזיכרונות הקשורים בך, עולים לנגד עיניי רק יופי וטוב-לב.
החברות שלך עם ערן הייתה דבר נדיר.
החל מהלימודים בתיכון "עמי-אסף" – חוויות, חבר'ה ובילויים;
דרך טיול משותף ליוון של כמה זוגות וחברים אוהבים לאחר התיכון לנסות להספיק לעשות חיים לפני הגיוס, וכבר באוגוסט נכנסתם למסלול קשה של חיילים קרביים במסגרת הנח"ל.
התנדבתם לפלחה"ן, קבוצה מובחרת ומופלאה של ילדים טובים שרוצים לתת מעצמם כמה שיותר ויד ביד עשיתם מסלול מפרך.
כשאני אומרת יד ביד, אני מתכוונת לכך ממש.
בכל התמונות שלכם, ויש לכם המון, אתם נראים מחובקים, צמודים, אוחזים זה בזה.
נאלצתם להתמודד עם קשיים אדירים ועם שרות אכזרי בלבנון, כשאנחנו, וההורים שלך והחברות שלכם משתדלים לתמוך ולעודד עד כמה שניתן, אך ההתגברות על הקשיים והסיפוק שאתם מגיעים לסוף המסלול ומתמודדים עם כל מה שכרוך בשרות בלבנון- היו בזכות העוצמה המופלאה שלכם והביחד שלכם.
זכיתי להכיר גם את הוריך ואת משפחתך.
משפחה חזקה, חמה ותומכת. כשפגשתי את אמא שלך תמיד התנשקנו. הרגשתי שמהו עמוק מחבר בינינו.
תמיד היא הייתה אמיצה ושידרה אופטימיות, ואני כל כך כיבדתי אותה.
כשסיימתם את המסלול, נפרדה דרככם לזמן מה, כשאתה עמית בחרת ללכת לקורס קצינים.
תמיד השתדלת לעשות על דבר על הצד הטוב ביותר:
כתלמיד, כחייל כקצין וכחבר.
אני זוכרת זמן קצר לאחר שהתחלת קורס קצינים, התקשרת אלינו וחיפשת את ערן. ערן לא היה בבית. אמרת לי: "ציפי, אני כל- כך מתגעגע לערן. קשה לי בלעדיו. אני כל כך אוהב אותו".
עמית, צביקה אני וכל המשפחה שלנו אוהבים אותך ואוהבים את המשפחה שלך.
נשאר לנו פצע עמוק בלב.
בזכות זכרך וכל הטוב והיופי שהשארתי, אנחנו מתפללים שחברתך יוכי וכל בני משפחתך יוכלו להמשיך בחיים כפי שבודאי היית רוצה.
נזכור אותך תמיד: בחור יפה-תואר עם חיוך כובש לב ונשמה גדולה!
יהיה זכרך ברוך!
ציפי אבנון.

עמית .

זא באמתי אלף פעם
שני אמצא אר עצמי עומד
אוס בקרר הסרי וקורא
דבר הסבב עם.

זא באמתי שמישהא, שמהוא
יכנס זמנך בק .
היה לוחם מן השורה הראשון
מפקד כרצמתי בעם יכולת
איש ומקצועיה בין פיקודות
לפניתי .

שהלשתי עמיק משימות קטור
וורכבוא, יוצתי שיש עם מי

למאוק, עמיק עמית !!!

בעלם שמשוק אר הדורק אמר
בתחילת בתיבה, דירק של
שאינם למצוינות ומקצועיות.

למסר מי מאוק, עמית !!!

היה בכי טוב שיש.

אנבים
אם .

**מתוך מכתב של אבי צטנר, חייל של עמית, ליפה אסולין,
בו הוא מתאר את רגעיו האחרונים של עמית**

"באזכרה שאלת אותי מה עמית אמר. הרגשתי אכזבה על כך שלא יכולתי לספר לך על מילים אחרונות בעלות משמעות כביכול..

אחר כך הבנתי שבטח רצית לדעת איך היו בשביל עמית אותם רגעים. בטח רצית להיות שם במקומי כשהחזקתי לו את היד וניסיתי להקל עליו את הדקות בהן חיכינו לחילוץ. באותו שלב חששתי שהסוף לא יהיה טוב. לא רק בגלל הפציעה, אלא גם בגלל פצצות המרגמה. הם היו מאוד קרובים, מרחק מטרים, והעפר מהפגיעות עף עלינו. לאחר שחולצנו כבר האמנתי שבנוגע לעמית הסוף יהיה טוב.

כשמעתי את הפצ"מר הראשון שהיה קרוב (אפשר לשמוע כשפצ"מר הולך לנחות קרוב)- נשכבתי מעליו. לא נצמדתי יותר מידי כי היו לו קשיי נשימה. עמית הדף אותי מעליו. אני לא יודע אם זה בגלל שחש "מחנק" או שחשב שאני צריך לתפוס מחסה בצורה אחרת. אמרתי לו שיפסיק להתנגד כי אני עושה את זה כדי לעזור לו. עמית הנהן והסתכל במבט מבין ורגוע. בחודשיים האחרונים כשאני חושב על עמית, אני כמעט ולא נזכר בשמונת החודשים במסלול שעברתי איתו אלא בעיקר על הרגעים האלה."

מכתב מרון פ., חייל מהצוות של עמית שנפצע במארב בו נהרג עמית

”סוף סוף היום שלו חיכיתי כה הרבה וכה חזק הגיע. כל כך רציתי לבכות, כל כך רציתי, אבל עצרתי את עצמי באלפי מעצורים. לא שלא רציתי, מאוד רציתי אבל לא יכולתי. לשחרר, להיזכר בדברים הקטנים וטובים שלנו ביחד, אתה הקצין ואני החייל, אבל לא כך זה היה. במארב היינו שני חברים, ארבעה חודשים דיברנו וצחקנו ורבונו והתווכחנו. כל אחד והחלומות שלו, אתה דיברת על העתיד ועל החברה והתרברבת על כל הדברים שעשית בתור חייל וקצין, ותמיד איימת עלינו בצחוק. אני זוכר אותך טוב מאוד כאילו לא עבר הזמן, כאילו רק אתמול ארזת את חפצך ועזבת אותנו לבדנו שנסתדר בכוחות עצמנו. ביום הראשון שראיתי אותך היינו בתרגול חבלה עם נגמשים ואתה בדיוק הגעת, נראית חזק, בטוח ומשדר עוצמה. לקחת את כולנו באותו יום והפכת אותנו למשהו משלך. לאט לאט התקרבו אני ואתה, שאלת אותי מה שלום החבר'ה ולמה הם שבזים ואני תמיד ניסיתי לעזור. בפרג הייתה התקופה הכי נפלאה, כולנו נקשרנו אחד לשני ולמדנו להכיר אחד את רעהו יותר טוב. בתרגולות תמיד נהנינו והיה הרבה רעל, תמיד אני אתה ואלעד נפגענו ממטען והיה כיף ומצחיק, וניסינו כל פעם לעשות קולות כמה שיותר מציאותיים וכל פעם נתנו לעצמינו סוגי פציעות שונים. וכשהיינו בתוך לבנון היה תמיד אפשר לסמוך עליך, חזק יודע לאן ללכת. תמיד לצידך, בקוצים בשיחים בעמדה וגם בנשמה. ועכשיו היום עמית שלי אחרי כל כך הרבה זמן, הכל יצא הכל נשטף, שעה שלמה בכיתי ולא יכולתי להפסיק. מראות וקולות שוב ושוב בצו במוחי, לשמוע אותך צועק-זועק-צורח מכאב, מנסה לקום, מנסה לתת פקודות, ואז שקט, שקט שלך. שקט של כולנו בזמן שהפצצות נופלות עלינו, כל פצצה אומרים בלב שזהו הסוף. ואז החילוץ מגיע והנה יש תקווה, אני זוכר שצעקו-הוא מת ואז עוד פעם צעקו- הוא מת ואז בטירוף צעקו- אין לו סיכוי הוא מת וקולות מנגד- הוא לא מת אף אחד לא מת. ואני עיוור כואב ומפחד רק אילו היו לי עיניים והייתי יכול לראות לפחות בפעם האחרונה אותך עמית. כשהתעוררתי בבית החולים ואמרו לי שנהרגת זה היה נראה כאילו נסעת ותחזור בקרוב. אבל אחרי שבועיים כשראיתי את אחיך אוהד בוכה עליך אז הבנתי את משמעות הדבר, ועד היום ניסיתי לקבל את זה ולא הצלחתי. עמית שלי רציתי גם לומר לך איזה משפחה טובה וחזקה יש לך. אני כל הזמן מדמיין איך אפשר להמשיך אחרי מות אח, מות בן ומות חבר, ואתם באים ומוכיחים לי כל זאת כל פעם מחדש. אני מאחל לכם בכל ליבי שתהיו חזקים ואני יודע שאתם חזקים ותמשיכו בדרככם ובדרכו של עמית. תמיד נהיה יחד, זוכר ומתגעגע, רון פ.”

תצלום אוויר של מקום הנפילה שהועבר למשפחה

הנני להודיע על העלאה בדרגה של
ר/5210100 סג"מ אסולין עמית ז"ל
לדרגת סגן מיום 25 ביוני 1998.
בשם המטה הכללי של צבא הגנה
לישראל, הנני מביע את רגשות
השתתפותנו באבל הכבד.

גדעון שפר, אלוף
ראש אגף כוח האדם

א' בתמוז התשנ"ח 25 ביוני 1998

קטעים מתוך מחברת בה כתבו חברים בימי ה"שבעה" על עמית

עמית! והשפחה, השלח
 עמית, עמית, עמית

עמית שלנו
 האחד, יחיד ואיחוד
 עם שורשים
 ובנפיים עמוקים

עמית שלנו
 היחיד, האיחוד,
 שרצה גם לעוף
 וגם בה להשאיר, איתנו

השורשים
 ספק ושלל
 תמיד יהיו
 מחוקרים
 עמית, עמית, עמית

עמית, אדם עם שורשים
 וגם עם כנפיים
 שרצה לעוף עשמיים
 וגם להשאיר בארצה.

לכבוד אהבת עמית שלנו
 שנמצאו בכל אחד מאיתנו.
 היית גיבור.
 רצית לעוף
 ובה להשאיר.

היית כמו של
 מחנה לארצה
 עם המון חום ואהבה
 עמוס, עכס אנשים והמשפחה.

אמית!
 אני חושב שפולחן הפסח זה מרג, חמד ואדם גדול.
 לעצמית הרג אמית, וגם מעצמית דמעות האלו, וגם חזרה
 כשאת כמו שחייב ויש דמיון גדול של שנה דבר נדון לאו
 קיים דבר חזרה (ואם מזה עליו למעלה מעין אי אהיה דבר זה),
 המיג של אחד מאתנו הוא קרב, וקרב שנקרא גם זה אל
 סרגל עם האמית משנה יכול לפגוע דק, וגם חייג סגל אהבה
 ונראה היה אי שגולוש של הכת הפיזי והסקל הנפשי שלך
 דבר זה יום יום, אלך הקיוף מהל קרב צוקיא שלל לבדו
 כמעט ויצאנו מזה. אלך אחד יל תמונה אחד או ימרי,
 'וגם קרונה מהאחרת, אלך שבע אמק צמק אלך בצמק
 והמקל שלך, וככ אלך אהבה אהבה - מושג.
 'הי' לבק דמיון -
 מחברך אליה של

טל רוטו

נחישות ואמונה

האלוף טל רוטו, מפקד פיקוד הדרום, על סגן עמית אסולין ז"ל וסמ"ר אור כהן ז"ל

עוד בילדותי בקיבוץ חולתה, השכול היכה במשפחת הקיבוץ לאורך השנים, ואני חוויתי הרבה כאב, שכול, אובדן ולוויות. אני זוכר את העלייה לבתי הקברות ביום הזיכרון בקיבוץ, יחד עם חבריי וקרוביי שאיבדו את יקריהם בקרבות הפלמ"ח על הקמת המדינה, במלחמות ובין המלחמות.

יום הזיכרון הוא ציון מועד שבו עם שלם מתייחד עם זכר בניו ומחדד בחשבון הנפש הפנימי את תחושת האחריות. כמפקד, הש"ת תפתי במשימות מורכבות רבות שהיציאה אליהן אופיינה תמיד בנחישות ובהבנה כי אנו פועלים מבצע אחר מבצע להשגת המט

רה השלמה - ביטחון המדינה.

עם השנים הכרתי בעובדה כי מעבר לעוצמת המשימה, מה שמהווה את הכוח המניע, מה שמקנה את תחושת הביטחון ואת התעוזה, הם איכות החיילים, הרעות וחוסנו של הצוות. יותר מכל צרובה בי ההודעה הראשונה שקיבלתי בתפקידי כמה"ט הנח"ל על כך שאיברתי פקודים - סגן עמית אסולין ז"ל, מפקד הצוות, וסמ"ר אור כהן ז"ל, הקשר, שנהרגו בתקרית מבצעית בגזרת דרום לבנון.

זה קרה בשלוש לפנות בוקר ביום 17 ביוני 1998. הצוות של עמית אסולין נע למקום המארב המתוכנן באזור הכפר טלוסה שבדרום לבנון, כאשר הופעל נגדם מטען צד. מן ההתפוצצות נהרג הקשר, סמ"ר אור כהן. עמית ועוד ארבעה מחייליו נפצעו. באותו זמן נפתחה לעברם אש כבדה. בגלל תנאי השטח הקשים והאש שניתכה על הצוות והמחלצים, היה החילוץ קשה וממושך, וכאשר הובאו החיילים הפצועים לבית החולים, נקבע מותו של עמית.

אסולין וכהן ז"ל מייצגים עבורי נחישות, אמונה, הורחות עם המשימה ונכונות להקרבה במערך כה על ביטחונה וקיומה של מדינת ישראל.

כמפקד בצה"ל, משמעות השכול מלווה אותי ומשפיעה עליי בכל תפקידי הפיקוד, בבחירת דרכי ובתחושת השליחות והאחריות.

הנופלים והמשפחות השכולות שפגשתי לאורך השנים חרותים בלבי, לא רק ביום הזיכרון. נמשיך לחבק את משפחות השכול, נזכור לעד את יקריהן ונפעל לחיזוקן של צה"ל ולהבטחת עתידה של מדינת ישראל.

עמית אסולין ז"ל

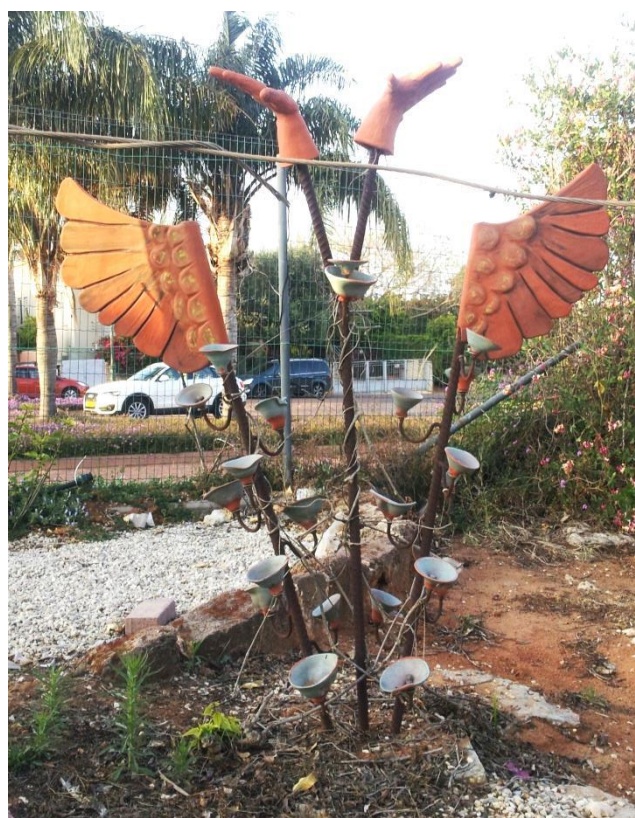
אור כהן ז"ל

צילומים: דובר צה"ל

הנצחה

במהלך השנים הנציחו בני משפחתו של עמית וחבריו את זכרו בדרכים רבות ושונות. בבית המשפחה הוקדשה פינה לזכרו של עמית בה מוצגות תמונות שלו, נשקו האישי, חפצים, ספרים ואלבומים.

בחצר הבית צייר חבר המשפחה, צחי פרננדס, ציור קיר ע"פ תמונה של עמית. לצידו יצרה מדלין אלדר, חברת המשפחה, פסל ובו זוג כנפיים וידיים מושטות מעלה, לזכרו של עמית.

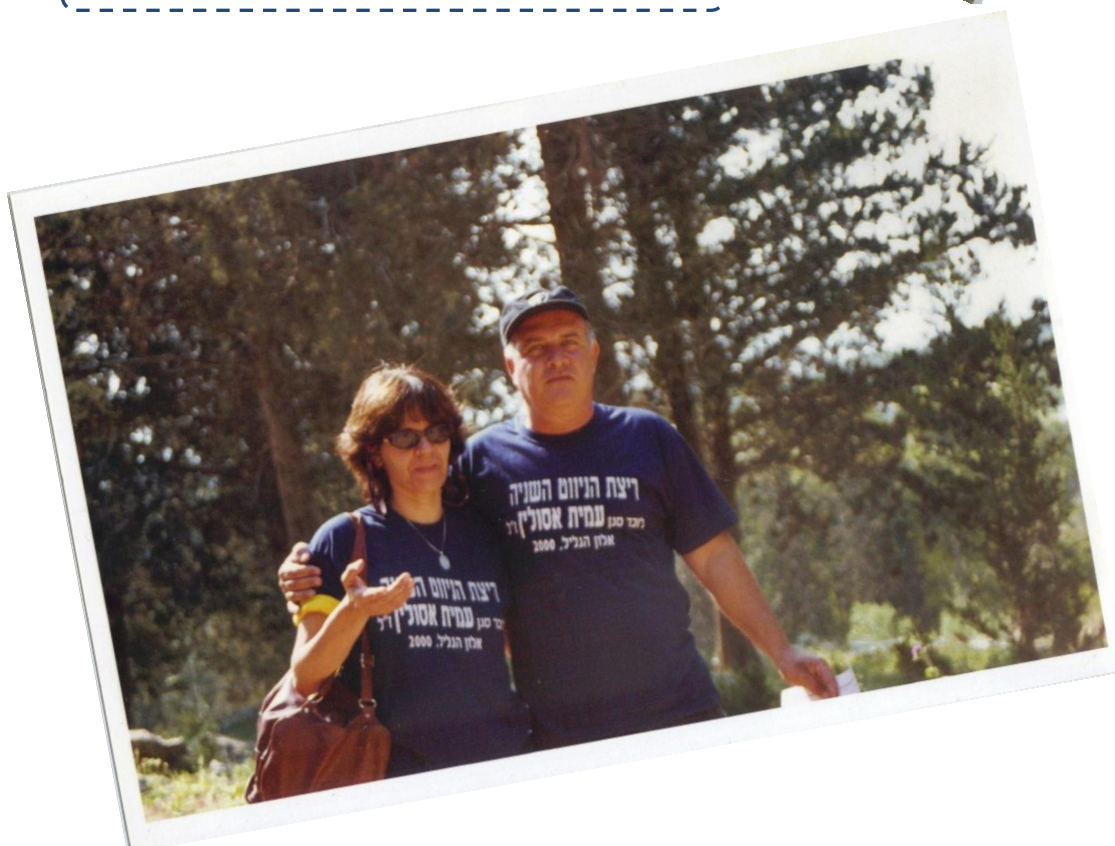
במושב בני ציון הקימה המשפחה חדר כושר על שמו של עמית ותרומה על שמו ניתנה למרכז הספורט בישוב בצרה השכן.
מידי שנה, בחודש יוני, מתקיים בביה"ס היסודי חובב בבצרה, טורניר כדורסל לזכרו של עמית בו נוטלים חלק קבוצות ילדים ונוער מהאזור.

באירועי ניווט רבי משתתפים שערכה המשפחה לזכרו של עמית השתתפו כל יחידות הפלחה"ן ובני משפחותיהם, חברים מבני ציון והישובים הסמוכים, חברים לשירות, ללימודים, משפחה ורבים אחרים.

יפה ואבי אסולין, הוריו של עמית, בריצת ניווט לזכרו

האלוף טל רוטו בריצת הניווט

ריצת הניווט לזכר סגן עמית אסולין, יער אשתאול,
מאי 1999.

תעודת השתתפות

ניתנה ל: _____

מסלול: _____

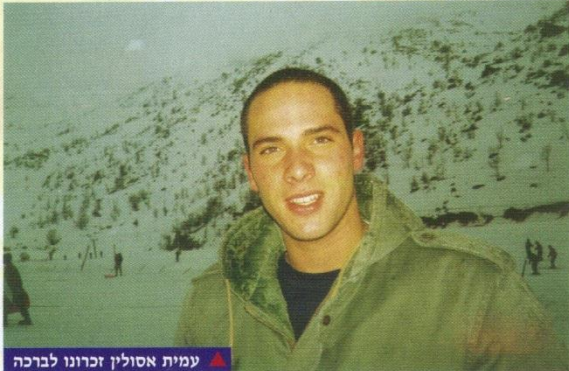
תודה מקרב לב,

המשפחה

אנשים

זוכרים את עמית אסולין

תלמידי בית-הספר התיכון עמיאסף, שעמית מבוגריו, מצטרפים למסע הניווט, ולאחרונה, רבים מתושבי יישובי המועצה, הצטרפו אף הם. המשפחה מכינה כתב חידה ומשימות

עמית אסולין זכרונו לברכה

למשתתפים. רוחו של עמית שאהב מאד ניווט, והכיר היטב את השטח - שורה על המשתתפים.

בשבת 22 בחודש יוני, יתקיים טורניר כדורגל לזכרו של עמית, שמארגן בית הספר הקהילתי חוב"ב, במגרשי הספורט של המושב בצרה. הקבוצות המתחרות הן של ילדים ונוער, ואף של מבוגרים. המשפחה מארגנת את הטורניר ומעניקה את הגביעים והחולצות בטקס הסיום של הטורניר.

כמו כל חבריו, חלם עמית על טיול לחו"ל אחרי הצבא ולאחריו תכנן לימודים ואפילו בחר לעצמו מקצוע פסיכולוגיה. היה מרוצה מאד מכך שהצליח להשלים את בחינות הבגרות עם ציונים גבוהים מאד. כנער, אומרת יפה אמו, היה פעיל בתנועה ובבית הנוער. כחייל וכקצין, היה שלם לגמרי עם נוכחות צה"ל בלבנון, אך לא היה שלם עם הרג כשחברו בצבא אמר לו לפני יציאה לפעולה: "תביא הרבה אוזניים...". ענה לו "אני רוצה להחזיר אותנו עם אוזניים שלמות...". חייליו בצוות 'אסולין' סיפרו למשפחה על תפקודו כמפקד, כמה היה סבלני והקפיד להסביר כל משימה ותוכנית פעולה, כדי שיהיו להם הכלים לביצוע המשימה בשלמות תוך הקפדה על שמירת חייהם. היה לו ידע וכשרון רב, אמרו.

עמית, נער חמד איננו עוד, למשפחה אין נחמה, אך בליכוד המשפחתי, הם אינם מוותרים על נוכחותו של הנער ביניהם, ומפעלי ההנצחה שיצרו ביחד, עוזרים לנו, הזרים, להכיר את זה שאבד.

לתת מעצמו. חבריו אהבו לשתפו בעניינם ולרוב היה מפשר בין חברים יריבים. עמית אהב טבע ואת הים. אהב לנסוע בשדות הכפר על הטרקטורון שלו. אמו יפה נזכרת איך בחופשותיו מהצבא, לא רץ למיטה לישון לאגור כוחות, אלא יצא מיד עם החבר'ה לבלות, לטיולים. חיים מאד אינטנסיביים, כאילו רצה לגמוע מהחיים ככל שניתן. לאחר אסון המסוקים בו איבד רבים מחבריו; 20 חיילים מיחידתו, החליט עמית ללכת לקורס קצינים. בחופשותיו מהצבא נהג לעבור בבתי המשפחות השכולות לנחמן. "הוא לא היה מנהיג", אומרת יפה, "לא החצי מנהיגות כלפי אחיו הצעירים ממנו, אבל היה אח מחבק ומפנק, אחיו העריצו אותו".

חבריו הרבים, מתמידים וממשיכים להגיע אל בית המשפחה בהזדמנויות שונות, לא רק בימי הזיכרון, אלא גם בעיקר מקפידים לציין את יום הולדתו של עמית, מדי שנה.

המשפחה עוסקת במפעלי ההנצחה, כדי להשריש את נוכחותו של עמית בכל פינות הבית. הם מרבים לשוחח על עמית ולהעלות את זכרו כדי לחוש שהוא כל הזמן ממשיך עם המשפחה. אחיו של עמית, אוהד, אדווה וחן שותפים במפעלי ההנצחה של המשפחה.

בתחילה יצרו את פינת ההנצחה בבית בחדר מרכזי. תלו על הקיר תמונות מוגדלות של עמית המתארות את תהליך צמיחתו מילד רך לנער צעיר וחייל, בעל ארשת בוגרת ורצינית. בחצר המשפחה, יצר אוהד אחיו עם חבריו, ציור קיר על גבי המקלט, המתאר את דמותו, וסוכת גפנים מסוככת על הציור. המשפחה הקימה חדר כושר על שמו של עמית ליד בריכת השחיה של כפר בני ציון. בישוב בצרה השכן, שיפצו את מגרש הכדורגל והציבו אנדרטה קטנה לזכרו. בעיר המוגנים ליד ירושלים, (בצומת נחשון כרמי יוסף) ניטעו 5 דונם עצים לזכרו של עמית.

המפעל הגדול והמרשים ביותר, אותו מובילה המשפחה, בהפקה משותפת של כל בני המשפחה, ובסיוע נרחב של המועצה האזורית חוף השרון, הוא מסע הניווט שעם השנים הפך למוסד פעיל של מאות משתתפים. ילדי בית הספר חוב"ב, השוכן בבני ציון ובו למד עמית בילדותו, יוצאים למסע הניווט עם הוריהם.

בעוד מספר שבועות, ב-9 בחודש יוני, בשעה 18.00 בבית העלמין של הכפר, יצויין יום הזיכרון הרביעי של סגן עמית אסולין ז"ל, בנם הבכור של יפה ואבי אסולין, תושבי הכפר בני ציון, שנפל בלבנון ב-25 בחודש יוני בשנת 1998. רק בן 21 וחצי היה כאשר נגדעו חייו על אדמת לבנון.

עמית שרת ביחידת פלח"ן של הנח"ל, שזו יחידה מובחרת. הוא יצא לסיור עם חייליו בטלוסה בדרום לבנון, ונפגע כאשר עלו על מארב חיזבאללה שהמתין להם עם שני מטענים שהתפוצצו, ולאחר מכן התפתח קרב ירי.

כאשר התפוצץ המטען, נהרג אחד מחייליו ונפצעו מספר חיילים. סגן עמית אסולין נפצע בעורק הראשי במפסתו, אך המשיך לפקד על חייליו תחת אש וניהל את הפינוי, שנמשך זמן רב מדי. בתחילה איש לא הבחין שעמית נפגע פגיעה נוספת בבית החזה, הוא המשיך לתפקד ונתן הוראות לחייליו ללא עזרת הקשר שנפגע ונהרג. גם כשפונה לבסוף והועלה למסוק, עדיין העביר לחייליו פקודות קרב, שהיה עדיין בעיצומו. עמית זכרונו לברכה, נפטר בבית החולים.

יפה אסולין בחדר ההנצחה של עמית ז"ל

הוריו של עמית, יפה ואבי, שרתו גם הם בנח"ל, ואילו אוהד אחיו, שרת באותה יחידה, בפלח"ן.

עמית, היה אמנם בחור צעיר מאד, אך בעל אישיות בוגרת. רצינות וחוש אחריות אפיינו את אישיותו. הוא אהב לעזור לחלשים, אהב

בני משפחת אסולין רכשו חלקת יער על שמו של עמית ביער המגינים, והוא מונצח באנדרטת הנח"ל, ובאנדרטאות בבתי הספר בהם למד: שלמון בראשון לציון ועמי-אסף בבית ברל.

מכתבים שהשאירו מבקרים באנדרטת הנח"ל למשפחת אסולין

שלום אסולין היקר,

אני כואב מאד את אבנך
אך כעם לא חלתי את התחילת הכואב אתם
ול"ם, אבל אני מתעצבני שיהיה נספא

גונב, אחיכם, יקירכם, ואת השלום עלי עקב
גינתו (סמל) ומקדוהו של.

עמית רבך כשנן הנך של מילדך, עם האל שלע, לא, לרכ,
אני יונה לנצח לילדך הנך הוא לך לרכ
הוא של כואב, הוא של. החיים הם אכזריים לכל החיים (אסולין
הוא של)

ז"ב מי שיקרא את זה

אני לא מכירה את סמיך, לא בפסי או לא אף פעם ורק מהתחנות ומכתבים
אני יודעת איך הוא נראה מעברין ודומהנים.

אם איך קרה שגלי הכיר בן אדם אני מרשיה כאלו הוא איתי עשו וכלאו
אני עומדת ומכות?

משפתת אסון וכל המכרם לא עומד-זה נראה כאלו היקה לכם כבוד
סדולה להכיר אותי, הוא נראה בן אדם חדים ואני באחר שהוא היה
כזה.

אני משתקם בצערכם, באמת באמת. ואני לא אולמרת סתם נקיים כדי
לקום. אני מרשיה עשו כאלו בכמה דקות הכרת. סן אדם ואיפדתי אותו
ואני מעזרת לסדמי שזה אפילו לא אפיוף אף סאקס מרשימים.
בבאר אפים שמסורים כחובו אפני חים היום בבבאר אפים אפים כולו
שמכנים לתקרה משצמם אמרתי. אני מסוכב את האק.
הולואי שהיך יולה לתקל עולם באיפשה דרך, הולואי שהיה לנו את הכחור
להתצר אפים לחיים...

בכל תקרה, תקדו עששו עוד מהכחורן לא נאך איך ואם זה מסדק אתם
הוא ימקד לחיות בלב לא עזב אדם.

אני לא יודעת איך לסיים את החקרה הזה, מה כותבים בסוף לא מכתב
כזה, תהיו חקיים, ~~אני~~ ^{אני}

~~אני תמכת בכם, משתקם בצערכם,~~

אם שפוט, רצונתי.

הורי צמית אסולין שלום,

אחרי שקראו את סיפורי של צמית ואת כל המכתבים
שכתבת עו הפננ שהוא היה בן אדם מדהים.
אנחנו משתקפים בצרכם ובסחור שהוא תמיד ילאר בלב.
אמרת הצאן הרם שצבר לאחר מות של צמית אנחנו
בסחור שצוד על קלחתם שהוא אבד
הוא היה יחד נוצר, מאושר ואחראי.

נהיו חזקים כמה שאפשר...
ותזכרו שצולם את תשובתו תקווה.
מאתרו הצענים השמים תמיד כחלום!

מאיתנו,

צמית חבן וצדן אביאן.

כבר יזנה איל שלום.

29/1/11

השבת אסולין היקרה

אני מחב את חן הכיתה ז, ערתי אתי
שני שמה באותה קומנה. גם ענשיו, קדשיו,
אנתי משתפני זהישל כה סופ'ש.

המשך כה התקופה שאני חבן של חן, שמעתי
וחן כל עמית, על האב שרפה, ואת הסיפור
של המשפחה שלכם.

עכשיו, כשאני מניח לראו, מאנדרטה בתור חייב
בנחל, השמות, והסיפורים, מהגלים משמעות
שונה עמית עבדו.

אזני עורב יי זהעוין אותכם כה קן על כמה
שאתם משפחה כצאת חמה וטובה...

איתכם תמיד,

אסולין שלום

לצה ורקונג

- גבוד 50 -

זוכרים את עמית

במהלך השנים כתבו בני המשפחה וחברים מילים רבות לעמית ועליו. בעמודים הבאים מובאים חלק קטן מהטקסטים הרבים שנמצאים בבית המשפחה.

מיפה, אמו של עמית

אמן
אמן נאלמ
אמן בליו התלומד
אייק אמן קמ
ועצ היקב תהיה
ול תהיה שנסעה
והקב עיביל
ול יאיק נבצים נעלמה
ול קב אלה
אם אשן ונהקן כבונק
ויליב נעיה איתנו
כי אין עיביל נעלמ
אם והיחוב
עליה בליו

עמית

שנה עברה, שנה בלעדיך...
שנה בלי החיוך המקסים על פניך...
בלי צחוקך השמח,
בלי להרגיש ולחבק, בלי לשמוע אותך ולדבר
כולם על מדברים עליך במקום איתך,
כולם מתגעגעים ומרגישים בחסרונך
ואני, לא עובר יום שאיני חושבת ומתגעגעת
אתה חי אצלי בכל רגע ובכל נשימה בחיי
מדברת אליך, בוכה ואפילו לפעמים מחייכת.
היינו יחד תקופה לא קצרה,
תקופה בה נתת לי כל-כך הרבה, תקופה בה למדתי לאהוב באמת
ואיך אפשר שלא לאהוב אותך, עמית...
גידלת אותי מבייסי והמשכנו לטיול ביון לפני הצבא
הספקת לראות אותי מתגייסת ואפילו משתחררת,
מה שאני לא זכיתי לראות אותך...
ליוויתי אותך בכל הדרכים בצבא, בכל שבת שהיית עושה,
אם אפשר היה לבקר, לא משנה אם צפון או דרום, הייתי מגיעה.
ברור שזה לא היה כמו השבתות שלך בבית,
אבל זה היה משאיר לי כוח וחיוך לשאר השבוע...
אני זוכרת שהחלטת לצאת לקצינים, כל-כך שנאתי את הרעיון,
כל-כך לא הבנתי איך אתה מוכן לתת עוד שנה מהחיים,
כשאני מחכה לך באזרחות.
אבל כשהבנתי שזה חשוב לך, תמכתי בך ואפילו אהבתי את זה,
לראות אותך עם הדרגות ולהרגיש יחד איתך גאה.
דיברתי על לתת עוד שנה מהחיים- אבל נתת את כל החיים...
עמית, את מותך תמיד אכאב, תמיד אתגעגע ואוהב
היית אהבת חיי הקצרה המדהימה, שידעת אני שאין תחליף לה.
אם תשאל אותי עכשיו אחרי כל השנה הזו, עם כל הטקסים והאזכרות,
גם עכשיו אני עדיין מחכה, שאולי איזה יום אפתח את הדלת
ואתה עמית, תעמוד במדים עם התיק הגדול, הנשק
והחיוך שאי אפשר לשכוח.
יודעת שזה לא יקרה, אך עדיין מחכה...
מקווה שאתה רואה אותי היום, אחרי שנה, עומדת בפעם הראשונה
ומדברת עליך לעיניי כולם.
מקווה שאתה מקשיב לי, מקווה שאתה בוכה איתי
מקווה שאתה מנסה לחבק ומקווה שאתה עדיין אוהב
שאני בליבך, כמו שאתה אוהב בחום ליבי.
אהבתי אותך אהבה שיותר מזה לא אוכל לאהוב, היית החצי השני שלי,
החבר הכי טוב שלי, כשהיה לי רע וכשהיה לי טוב, תמיד היית בשבילי,
לא אשכח אותך ואף לא לרגע,
אוהבת תמיד ומתגעגעת יותר משאפשר לתאר...

שלך יוכי.

עמית,

שנה עברה לה... שנה חלפה...

שנה של שכול, שנה שאתה לא היית בה, שנה שלא חזרת הביתה, שנה שלא התקשרת, שנה של געגועים.

עמית אני לא יודעת איך אני אמשיך עוד שנה ועוד שנה בלעדייך... שנה כבר עברה ואני לא יודעת איך, אבל אני לא אוכל עוד שנה אני לא מסוגלת.

מה אתה עשית בשנה הזאת? איפה היית? איפה ישנת? אתה ראית אותנו, אתה ראית איך בכינו, איך סבלנו בלעדייך. אם ראית למה לא ירדת לומר משהו לפחות שאתה בסדר. אבל אנחנו לא יודעים איפה אתה עכשיו, אולי מצאת לך משפחה חדשה? אולי אתה כבר לא זוכר אותנו.

עמית, שנה חיכיתי שתבוא, כל צלצול בטלפון, כל דפיקה בדלת התפללתי שזה יהיה אתה, ואז תיתן לי את החיבוק החם והאוהב שלך, שתמיד נתת לי כשחזרת. כשחיבקת אותי תמיד ידעתי שאני בטוחה, שיש מי ששומר עלי, אבל עכשיו מי ישמור עלי כשאתה לא פה? אף אחד לא שומר עלי, אני לבד, בלעדייך.

אני זוכרת שרק התגייסת, הייתי בת 10, אני זוכרת שעלית על האוטובוס, האוטובוס הזה שלקח אותך ועשה אותך חייל. הייתי צריכה לדעת שאם אתה עולה על האוטובוס הזה לא בטוח שתחזור...

אני לא יודעת למה נתתי לך לעלות על האוטובוס, תסלח לי עמית אבל הייתי עדיין קטנה, לא ידעתי לאן באוטובוס הזה ייקח אותך, סליחה עמית!

עכשיו בכל יום זיכרון יזכירו את השם שלך בין כל החיילים שנהרגו בצה"ל, עכשיו תהיה ביניהם? אף פעם לא חשבתי כך, אף פעם לא חשבתי שאני יעמוד על הבמה ביום הזיכרון ואני אדבר עליך! אני זוכרת בבוקר שאמרו לי שנהרגת, היה לי חושך בעיניים, והרגשתי שחצי מהלב שלי מת, חצי מהלב שלי מת איתך!

אבל אתה הבטחת, אתה הבטחת שתחזור ותהיה איתי.

ואתה לא בא ואני עדיין מחכה..

אוהבת ומתגעגעת לנצח,

אחותך האוהבת תמיד,

אדוה

13.6.99
ג' סיון.

עברה שנה! חלפה שנה מאז שעמית נהרג.
קשה לומר מלים אלה, אך קשה יותר המחשבה שלפני תקופה כה קצרה,
ועם זאת גם כלי-כך אנוכה - יש לנו, דברנו ונחזקו בחזק עם עמית.
אני מתנבא לדבר בשם החברים הקרובים לעמית,
ולומר עם כמה עמית חסר לנו ועם כמה אנחנו מתגעגעים.
עברה עם כללנו שנה קשה מאד במתן שבות, בכרוניות, תמינות והרחוקים.
כל אחד מהם לפתוח את מגירת הכרוניות ואורגן לעצמו
במין אלהים פנימי ואישי את הכרוניות מעמית.

יום יום אורה מלאה אנו. בין אם זה בבית, בזמא, ברכב,
או בצדו השני של העולם. לא חולף יום שאנה לא אנו. בנסיעות עם
באולי, במשחקי-באולינג, מעל הקבר, או סתם עם כוס-קפה.
תמיד ה"ח ותמיד תשאור חלק בעמי וברב מחינו.
ככרוניק ובמותק "שארנו עמנו אנחנו, וילוו אנוכי בכל צעד
שנלק במסלול החיים.

אני אצרכך את הבית הרטטון שיר של צהר אנג'ה שממנו במעט
את תחושותי וכיננו:

ארוכים העלם מיום לעצבת
האבה כמו הסתו חל-כך אפור
והלה ככרוניק מן הסתו כהר שכחת,
ותפלה, תפלה כנה שתחזור!

אבי, יפה, אנה, יוכי, אדווה וכן.
אני לא רוצה להרבות במלים -
רק ככרו עב כמה אנחנו אנהבים אתכם. הפכנו למשפחה אחת גדולה.

עין אבנון.

עמית, תמיד נארה ותמיד נצבור.

אחי היקר עמית,
עוד שנה חלפה וכלום לא השתנה, לחזור הביתה, לא חזרת והגעגועים רק הולכים וגדלים,
הזיכרונות והסיפורים לא פוסקים.
3 שנים מיום האסון,
3 שנים של מחשבות בלתי פוסקות,
3 שנים שהאח והחבר הכי טוב שלי איננו,
3 שנים של להיות בלעדיך.
למרות שאני לא נמצא ביום שכזה לידך, ליד אמא, אבא חן ואדווה, להתחזק ולחזק אתכם,
ולגבור על הגעגועים של 3 שנים קשות של להיות בלעדיך אחי, אתה תמיד איתי, גם במקומות הכי
רחוקים שהייתי יכול לחשוב עליהם.
סה"כ עשינו את אותה הדרך, אני תמיד שנה אחריך.
זה התחיל בגן, בבית ספר, טיול ביחד בארה"ב אני ואתה.
אתה נסעת ליוון ואני עשיתי את אותו טיול שנה אחריך.
אפילו לצבא הגעתי ליחידה ששירתת בה, וגם שם דאגת לי שלא יחסר לי דבר, ועכשיו אני יודע
שאתה ממשיך לדאוג לי למרות שאתה לא פה איתי.

יצירת אמנות לזכרו של עמית שיצר חבר המשפחה, צחי פרננדס

מילים שכתבה יפה אסולין לאזכרות של עמית במהלך השנים

29.6.2003

אזכרה במלאת חמש שנים

בין עצים, קרני שמש צבעוניים, שקט, חלקת אדמה, אבן, פרחים, נר דולק.
אמא, היא הבסיס של נטיעת השורש שהזינה והבטיחה צמיחה וחיים.
קיץ א' בתמוז. מזה חמש שנים האדמה היא מיטתך והשמיים הם גג ביתך.
אמא היא אמא אדמה.

לפני האסון היתה הרגשה של שלמות וסיפוק. הרבה אופטימיות מהול בדאגה.
שני בנים בצבא, גם בלבנון. אנחנו עוקבים אחרי ההתפתחויות המסוימות המתרחשות בזמנים
המשתנים.

בית דינמי ופעיל סביבם, חבילות, מכתבים, טלפונים, הכנות לקראת בואם לחופשה. קניות,
בישולים, כביסות וגיהוצים.
חברה, היום חברים. יוצאים לבילויים ונהנים מהחופש. מסביב לשולחן יום שישי מעלים חוויות
וצוחקים.
הכל זרם, חי ותוסס.

אוהד סיים מסלול שדרכו לקצונה. היינו כל כך גאים בדרך שבחרתם. הייתה תחושה של
התרחבות פנימית ועמוקה- המון טוב. יחד עם זה בפנים משהו פחד, זה היה כל כך טוב פחדנו
שייגמר.

אני זוכרת שחשתי הרגשה של סיפוק ומלאות בהריון שלך עמית. להרגיש ולחוות תשעה חודשים
את היצירה המופלאה שאין כמותה ולראות אותך פוקח את עיניך כשבאת לעולם, לחוש את
הרכות ולומר תודה לה' שאתה בריא ושלם.

כל יום עולות שאלות ותהיות. אני לא יודעת איך עצמת את עיניך כשנלקחת מהעולם.
אולי רצית אותי לידך לומר ללחוש לי משהו או לגעת, ללטף, או נשיקה לתת לפני שסגרת את
עיניך.

לא הצלחתי להיפרד ממך. עמית נלקחת ממני.

רציתי לראות אותך בפעם האחרונה בשלמותך שולח בי מבטח אחרון.
חסרה לי הפרדה, מרגישה עמוק בפנים את החלל הריק.
זה כמו שחלק ממני איננו ונלקח. לא יד או רגל, זה חלק מהנשמה שלי.
נשארתי עם מעגל שלא נסגר.

עמית תהיה איתי ובנשמתך עד יום מותי.

עמית אתה חסר!

לו יהיה שלא תדעו חסר מהו.

6.5.2003

יום הזיכרון (בית העלמין)

כולם שקועים בשגרת החיים, רצים ומתרוצצים.

היום כולנו כאן איתך. היום במיוחד כולם זוכרים ועצובים.

ביום האם קיבלתי ממך מתנה, ספר ששמו "אמא תמיד אוהב אותך". אמרת לי 'אמא כל מילה

בספר מכוונת אליך'. אני אוהבת אותך, אוהב אותך לנצח אמא.

עמית יקירי בחלק מהשיחות ספרת לי על משפחות שכולות שהכרת וניחמת. אמרת שהם חייבים

להמשיך ולהיות חזקים למען עצמם ולמען ילדיהם. כאילו הכנת אותי מבלי לדעת מה יקרה.

השארת לי משימה שאני מנסה להתמודד איתה, להמשיך לחיות ולא ליפול.

כולנו חיים את דמותך בבית, מדברים, מתבלבלים וקוראים לך. כל יום וכל רגע אתה איתי.

אני רואה אותך, נושמת אותך, מקשיבה לך. בימים כאלה וימים שלפני החג הגעגועים עזים

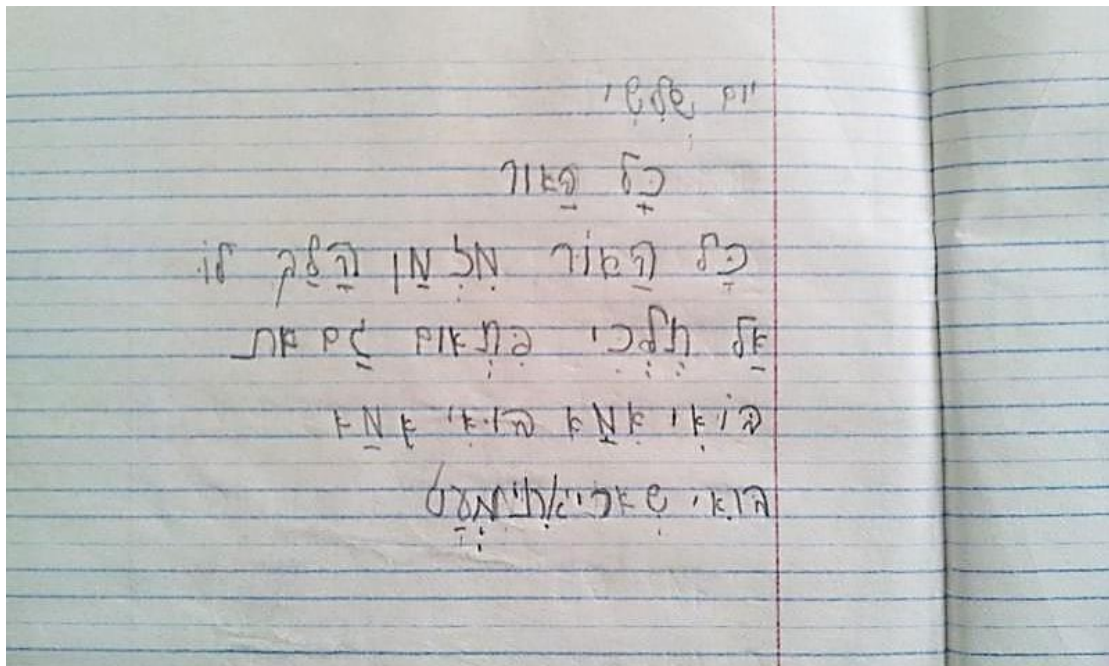
וחזקים במיוחד.

התחושות והרגשות שאני מרגישה ממלאות אותי ברצון להרגיש אותך ואת החיבוק שלך, לשמוע

את קולך ואת צחוקך. לשמוע את הצליל 'אמא' יוצא מפיד ומתנגן פעם ועוד פעם...

אני מרגישה שהחמצתי לראות אותך גדל, שמח, נהנה ולהמשיך וליהנות ממך ומנוכחותך...

אני לא שוכחת לרגע את המשימה שהצבת לי – החיים חייבים להימשך.

ערב יום הזיכרון 25.04.2004

היינו משפחה עם המון אור ושמחה
אהבה ותקווה. החיים זרמו.
השכם בבוקר שלושה אנשים גדולים, במדים, בדלת דופקים...
חשבתי לעצמי-מי זה יכול להיות?
עלו בי תחושות של פחד ואימה.
הבטתי מהחלון. בתחושה קשה וכבדה פתחתי בקושי את הדלת.
הסתכלתי בהם במבט בוהה. הרגשתי ערפול וטשטוש חושים.
הדמיות שניצבו לנגד עיני התעוותו והתארכו לסירוגין.
נשענתי קפואה אל קיר.
שקט דממה- ללא מילים.
חשתי את הבשורה המרה שהם באו לבשר.
הרגשתי כאילו עצם בגרוני עומדת.
גופי כולו רעד והשתקק. העולם כמו עמד להתמוטט.
הכול מחריד וקשה. התבלבלתי: האם זה חלום או אמת? יום או לילה?
האם אני מתה או חיה?
הכול ברגע קרס והתנפץ.
הרגשתי בלבול נוראי, הגוף נרדם ונאטם.
הנפש אפלה וחשכה. המחשבות מתערפלות.
הזיכרון נחלש ונעלם.
רציתי לברוח.
הרגשתי שאין לי שום מושג מה לעשות ואיפה להתחיל.
רציתי להיאחז בחיים לקום אבל נפלתי.
רציתי למצוא את הדרך לחיים, להציל את הבית ואת הילדים.
למרות התלאות והמשברים שבדרך ניסיתי להיאחז בציפורניים לאסוף חלקיק לחלקיק
כדי לסלול את הדרך לחיים.
רציתי להיות שוב רגילה ואולי גם נעימה ולא מרירה
לתפקד כרעייה ואימא לילדי ולחמשיך להיות אימא של עמית.
האבל שינה צורה משנה לשנה
עליות מורדות וגם נפילות
כאב עצבות וגעגועים נמהלו בשמחות החיים
אנו מנסים ללמוד לחיות עם החסר
ולשמור על כוחות ואיזון.
לא עוד הורים שאת בניהם שוכלים
לא עוד טרור וקטל בדרכים
נסיים בתפילה- עושה שלום במרומיו
הוא עושה שלום עלינו ועל כל ישראל
ואמרו אמן.

2005 - אדוה כותבת לעמית עם שחורה מצה"ל

אז הנה אני שוב יושבת וחושבת איך לפתוח את המכתב לאזכרה כדי לקרוא מול הקבר שלך ומול כל קרוביך ואהוביך..

ואז תמונות ורגעים רצים לי בראש, וכל פתיחה למכתב נראית לי סתמית ולא עוצמתית מספיק. איך אוכל לבטא במילים את אהבתי אליך?

איזו פתיחה תהיה מוצלחת כדי לשקף את געגועי אליך?

אני מביטה בתמונות ובמכתבים שלך, אני מתרכזת בך ושומעת מן צרחה פנימית שצורחת שלא אראה אותך יותר, ואז באה הצמרמורת והחנק בגרון מדמעות...

אני מבינה שבאמת לא אראה אותך יותר, למרות שלא נפרדתי ממך!

עמית, הזמן לא עצר מלכת: ילדים נולדים, אנחנו גדלים, חברים שלך סיימו צבא, היו בטיולים, לומדים, התחתנו ומביאים ילדים... ואתה נשארת קצין בן 21, כתמונה על הקיר.

לפני כמה ימים סיימתי צבא, אחרי שנתיים מדהימות שהיו לי בפלחה"ן, בדיוק באותו המקום שאתה היית, ישנת, אכלת, צחקת... זה היה המקום שבו הרגשתי הכי קרוב אליך בעולם בכל שבע השנים שעברו...

הפלחה"ן היה עבורי משפחה גדולה, וגם אתה היית שם, הוזכרת יחד עם שאר נופלי היחידה בכל ערב או טקס שהיה...

עכשיו נותר לי רק להביט בשמך החרוט על האבן ולהיזכר בכל הרגעים איתך...

תמיד חברים שלך היו מספרים לי על החיים, על טיולים שכדאי לעשות, אבל אף פעם אף אחד לא הסביר לי איך מתמודדים בחיים, עם אה שנהרג...

וכנראה בגלל זה עדיין לא מצאתי פתרון מתאים שיאפשר לי להתמודד עם הרגשת העצב הפנימי. אני רוצה שבמשפחה תמיד נשמח ונצחק, אבל שכל חיוך וצחוק יהיו אמיתיים ולא עם קצת עצב או קושי להמשיך בחיים.

עכשיו הקושי הוא הגעגוע וכל שעה שחולפת הגעגוע מתחזק.

תשמור על עצמך אחי!

אוהבת ומתגעגעת לנצח,

אדוה.

עמית יקר,

8 שנים חלפו מאז אותו יום נורא. המחשבה על היום ההוא, על רגע ההודעה, עדיין מצמררת אותה המחשבה שעולה בי בכל יום חמישי בבוקר כאשר אני נמצאת בבית... באותו בוקר נוראי, הייתי בבית אמורה ללמוד למבחן. ב 9 בדיוק צלצל הטלפון. אני מזהה מיד את הקול של אוהד... אבל זה לא הקול הרגיל שלו. הוא לא יכול היה להוציא את המילים מהפה מלבד לחזור על שמך "עמית, עמית".

באותו רגע אני מבינה שמהו נורא קרה. אוהד הוסיף "צריך להודיע" ואני משיבה לו "תחזיק מעמד". כעבור רגע, כשאני מניחה את השפופרת אני חושבת על מה שאמרתי... איך אפשר בכלל להחזיק מעמד?

קלטתי ולא רציתי לקלוט. הבנתי מה אוהד רצה להגיד ולא רציתי להאמין לאחי אורן אני אומרת "נדמה לי, לא בטוח שקרה משהו, אולי הוא רק נפצע..." לא באמת האמנתי לעצמי אבל פחדתי מאוד מהאמת האיומה, לא רציתי להגיד אותה וכל כך קיוויתי שאני טועה. כל מה שקרה אחר כך חקוק בזיכרוני לפרטי פרטים. הנסיעה למושב. המחשבות שרצות בדרך, הניסיון לעצור את הדמעות כדי שאוכל לראות את הדרך בנהיגה.

במהלך אותו יום ובשבעה התחלתי להכיר את החברים שלך, מבית הספר ומהצבא ודרך הסיפורים עלייך למדתי להכיר אותך גם כחבר נאמן, כחייל אמיץ וחזק וכמפקד נערץ. היית מוקף חברים מקסימים, כולם כל כך אהבו אותך הרגשתי אז איזושהי תחושת החמצה על שלא הספקתי להכיר אותך טוב יותר ולדבר איתך יותר לפני שהכל פתאום נגמר.

משהו השתנה בנו מאז, עמית. הקרבה שנוצרה בינינו בני הדודים במהלך השבעה עוד העצימה בשנים שחלפו מאז. התמיכה שנתנו אחד לשני ברגעי השכול, סיפורי החוויות של כל אחד מאתנו איתך איחדו אותנו וגרמו לנו להבין עד כמה החיים אינם מובנים מאליו ועד כמה המשפחה היא הדבר החשוב באמת.

החיים קיבלו משמעות אחרת, והמשפט "העיקר הבריאות" אינו סתם עוד ביטוי עבורנו. זה באמת הדבר הכי חשוב בשבילנו. אז אתה שם למעלה עמית, בוודאי מתבונן בנו ומקווה שגם גאה. אנחנו כאן מבטיחים להישאר מאוחדים, גם המשפחה וגם החברים הטובים, מבטיחים להמשיך לדאוג האחד לשני, וממך אני מבקשת רק דבר אחד פעוט אבל חשוב- שמור עלינו כפי שאנחנו, שמור עלינו בריאים ומאוחדים.

מאוהד, אחיו של עמית

אחי היקר!!!

האם אתה שומע, האם אתה רואה, האם אתה מרגיש,
האם אתה צופה ?
היית אה בוגר, עוטף באהבה ובתמיכה, יודע לדאוג.
דאגת לי, הדרכת אותי, היית לי איש סוד ולמשענת.
עד שהשכול הפריד בינינו.

עמית! עברתי אותך בגיל בשלוש שנים,
אני תוהה : האם אני בוגר ואתה הצעיר ?
אני מבולבל... נשברו הכללים...
אתה נשארת צעיר לנצח, בן עשרים ואחת.
ואני הבוגר.

עמית אתה חסר לי : להתייעץ איתך, להרגיש שאני יכול לסמוך עליך,
שתאמר לי הכל באופן כן ואמיתי.

אני מתגעגע לשעות שהיינו ביחד. לזכרונות שעברנו.
אני לעיתים מדמיון שאתה ואני יושבים בביתי הקטן
מנגבים חומס ושותים בירה, וחולקים רגשות.
הייתי רוצה לשתף אותך במה שעובר עלי,
להיות בסערת רוחות, לפרוק עול, להוציא את כל שבלבי.
אחי הבכור/הצעיר עמית. גם אם ממך בגרתי
ואתה לא לידי, אתה איתי תמיד.
עמית אני מתפלל שתהיה חזק שם למעלה,
ותתן לי את הכוחות להמשיך.

אוהב ומתגעגע,

אחיך

אוהד.

איך נפילו גיבורים

אנחנו שומעים אותם בימי הזיכרון, כשהם מספירים את הברז ששינוי, ושואלים את עצמנו איך חיים עם העצב הזה יום אחרי יום. כתבי "ידיעות עמי אסף" ראינו הורים שאיבדו את בניהם, בוגרי בית הספר, ושמועז מהם איך מתמודדים עם האובדן, האבל והיריעה שהוא לא ישוב

חושבת שיש לי המישה לירום. זה שאחד מהם לא נמצא אצא וזה לא אומר שיש לי ארבעה ילדים - כי גידולתי אותו והשקעתי בו. זה מספר מקרים ששני-תי ארבעה ילדים, כי ירעתי שבהמשך תבוא השאלה בני כמה הם ופשוט לא היה לי חשק לספר". לא זמן מצאה רפי חיבור שכתב עמית בכיתה "א. נושא החיבור היה שכול. עמית כתב בחיבור שאפילו כשמואב - צריך לא להראות, ושצריך לסבול בשקט כי יש מקום אחר לבכות כשאף אחד לא רואה. כשבילי המפשה זו מעין צוואה, שמראה להם איך הוא היה רוצה שיתנהגו. כזה היה עמית - אף פעם לא ראו אותו בוכה. עמית לא אהב את ההמולה סביבו. הוא היה ביי-שן, אומרת אמו. "הוא מאוד חיכה לצבא, כל

כה לשים צלחת נוספת על השולחן, ולקנות עוד מעדן "דני", מכורה ההרגל לקנות להמישה ילדים ולא לארבעה. "כשכיו כשגיא מתבגר, הדיים שלו גדלות. ופעם אחת כשגיא ישב לידי ראיתי את הדיים שלו וחשבתי שעמית יושב מולי ולא גיא. בפעם אחרת כשגיא ענה לטלפון, אבא שלו חשב שהוא מדבר עם עמית. אנחנו מרגישים שעמית חי בינינו וממשיך להיות איתנו וכל אחד מאיתנו. "כשאני פוגשת את החברים שלו אני שמחה לראות שכולם גרלו והמשיכו בחיים. אני חושבת אפיה עמית היה היום. הוא בטח היה חותם קעץ והולך לקורס קצינים. אנחנו כל הזמן חושבים על עמית וחשוב לנו מאוד שנוער יעסוק בתצותו. כל

שה רגיל. מסתכלים עלי בצורה שונה. אולי ישנם אנשים שמצפים ליחס שונה. "אין ברירה, החיים חיי-בים להמשיך. יש ילדים בבית והם לא צריכים להפסיק לחיות, אך מצד שני הכאב קיים. אני חומדים לחיות חיים חדשים לצד החיים עם הכאב המתמיד. כשנשא-לי את השאלה: כמה ילדים יש לך, תמיד באה התשו-

עמית קוסובר ז"ל. החברה מגולגלי המכו לבני בית

עמית אסולין ז"ל (ראשון משמאל). תמיד היה עצמאי ובוגר

להגיע לגולגלי. היה תמיד עצמאי ובוגר אבל ידע להשתמש כמו ילד קטן. הכל חסר לנו בו, חסר חיזור וחסיס הדיים אתו. לא הפכנו אותו לקדוש. הוא היה יחס שרפתי איתו, כעסתי עליו וחבבתי אותו". לא קל היה לראיין את משפחות הנופלים, וראי לא היה קל להם להראיין. אנו מודים להם מאוד על הנכונות ועל שיתוף הפעולה. החלל שהותירו הנופלים לא יתמלא ואנו נמשיך לזכור אותם תמיד. כולנו חמילה שהחלום המיוחל הוא יבוא, ושנוכל לחיות בשלווה וביציבה בארצנו.

שנה ביום הולדתו מתקיים טורניר שנקרא 'טורניר עמית'. עמית מאוד אהב משחק כדור. מאוד קשה לנו בטורניר הזה, כמו באוכרה ובימי היחידון. "לגבי מתייחסת החברה אלינו, אני מרגישה שאני שים צריכים להמשיך להתנהג כפי שהתנהגו בעבר. אם אתה רוצה שחברים שלך יישארו קרובים, לא ייתכן שהם יתחילו לחשוב על כל מילה שהם אומרים. היום אנשים יותר מעזים לדבר בחופשיות, היחס כבר פחות חזר, אני לא מרגישה שבתנאים אולי כמו פעם, ואם אני מתנהגת יותר כטבעית".

כששואלים אותי כמה ילדים יש לך, אני מיד כולם. חרר הכושר בני ציון ויקרש להצגות וזכרו של עמית. אהרן אורגן וזכור ריצת ניווט. הגענועים שלבו אליו הולכים ומתגברים יותר ויותר. מתגעגעים לחיבור החם שלו, לקולו, לנכונות השקטה והמקסימה שבו. "עמית היה הברז הגדול במשפחה. הוא היה בוגר מאו שהיה ילד. שידר רגיעה וזאהבה לכל בני הבית. היה קשר מאוד חם ומיוחד בין עמית להוריו, לאחיו ולמשפחה כולה".

מאת יעל נוטמן, דינאלה מטלון ועידו בר-אור כתבת "ידיעות עמי אסף"

הבאנו לגרמניה את השמש מישראל

סימונה טוענת שהבאנו את השמש מישראל. מהר מאוד השתנה מוג האוויר ואפילו זכינו לראות שלג ולחוש אותו. תארו לכם את התח-רגשות של ישראלים שראים שלג במשך שתיים-שלוש ביקרנו במקומות רבים: ברלין, בון, קובלנץ, קלן ועוד. בנוסף לחלק מהנהגת הקליל, היה גם חלק מאוד רציני שבו כולנו התחברנו לחוות שלגו הן כיהודים והן כישראלים, וחשבי מדינת ישראל. ביקרנו במתנה הריכוז בוכנוולד, שם עברנו סיר מודרן וערכנו טקס מאוד מרגש. ביום השואה ערכנו טקס משותף בבית הקברות היהודי בנט-ייבד, כשהתקסטים נקראו בשפת עברית, אנגלית וגרמנית, מה שעשה אותו חוק ונוגע ללב מולם. על עמית אני יכולה להעיד שהיו אלה שבו עיים מרחמים ולכן אני פונה לכוני כיתות ה: עשו כל שביכולתכם כברי לארה, מפני שזו חוויה לכל החיים.

בשנים האחרונות מתנהלת תוכנית מוצלחת של חיפוש משלוחות, בין תלמידי "עמי אסף" לבין תלמידי בית הספר "מקסימיליאן", בעייר נייביר שבגרמניה. התוכנית מתבצעת במחזוריים של שנתיים. בכיתות ט' ונחריים כ-20 תלמידים שרוצים לארח תלמיד מגרמניה למשך שבועיים, מאמצים חופשת פסח. בשנה שעברה החל מחזור נוסף בו נוצרו חברויות מאוד מיוחדות, טילנו יחד בשעות היום ובערבם נפגשנו ויצאנו לבלות. השנה יצאנו 22 תלמידי לגרמניה, אך הפעם המפגש היה קצת שונה. הגענו מוכים ניס, הפעם ידענו את מי אנו הולכים לפגוש ולכן נשבר הרבה יותר מוד, והיו פחות אי נעימויות. לפני שנסענו החזירו אותנו שיהיה מאוד קר אבל כשירדנו מהמטוס היה חם -

"הא היה רק שלושה שבועות בצבא"

עמית קוסובר נפל בתאריך 14.8.96. "הוא היה רק שלושה שבועות בצבא", מספרת רפי (יפאלה) אמו. "הוא יצא למסע בבקעה בחום כבר. בסוף המסע הוא התמוטט, אמר ששחרר לו כעניניים וכשפגנו אותו בג'פ כבר איבר את החברה. ועדת החקירה קבעה שסיבת המוות היתה מכת חום. "כשהמודיעים הגיעו לא כל כך הבנתי מה הם רוצים. רועי, אחיו של עמית, בריק חזר מבילוי באחת בלילה. בתחלה, כשראיתי אנשים במדים חשבתי שהם שוטרים, או שאלתי בנחות את רועי 'מה כבר עשית?', ורועי אמר 'עמית'. "כסתבר שהמודיעים פגשו את רועי בחוף, והוא כבר הבין שקרה משהו לעמית. נוה, אביו של עמית, ואני חיכנו לבוקר עד שהילדים יתעוררו. כענינים יבשות סיפרנו להם על מותו של עמית. אמרנו לילדים שהם צריכים להיות חזקים ולשאת כוחות אחד מהשני ומאיתנו. גיא, רן וגל בכך מאוד. "מהיום הראשון של השבעה לא היינו לבד. חברים, קרובי משפחה והרבה נוער מהחצר באו להשתתף בעצרונו. הם היו כאלה שידעו להגיד את המילה הנכונה בזמן הנכון. הם תמכו בכך שום היו הם. חברה טולגן הם כמו בני בית אצלנו, וגם החברים רים 'עמי אסף' לא שכחו את המשפחה". מייך לאחד השבועות חזר התפקוד לבית משפחת קוסובר. רפי עשתההכול בצורה מכנית. היא המשי-

עמית

את עמית הכרתי בגיל 13 לערך, כאשר עברתי להתגורר בבני ציון. מעולם לא הייתי חברה מאוד קרובה שלו, אבל במבט לאחור, מתברר שהוא חלק בלתי נפרד מנוף ילדותי.

עמית בשבילי -

עמית בשבילי זו רכיבה מאחור על הטרקטורון בדרך לקומזיץ בבית הנוער, ומפגש עם הורי בו הוא מחייך את החיוך הכובש שלו, ומבטיח שהוא ינהג בזהירות, וברגע שהם נעלמים מהאופק - נותן קצת גז.

עמית בשבילי זו התגנבות לבריכה בלילה של ל"ג בעומר. הוא וכל בנות השיכבה במושב עושים תחרות על הרובוט שמנקה את המים ובדיקה למי מאיתנו הרגליים חלקות יותר...

עמית בשבילי זו פגישה אצלו בבית עם החברים מהמושב כשההורים לא נמצאים, והוא נשאר לבייבי סיטר על אדוה. אח גדול, גאה באחותו הקטנה ולמרות שכולנו נערים וזה הכי לא "מגניב" לשמור על אחותך, הוא נושא אותה על כתפיו באותו ערב, ולוקח את כולנו לשחק בגן השעשועים הקרוב.

עמית בשבילי זה הבחור שיוצר מבית הספר ב-31 בדצמבר עם המבט הכי מאושר בעולם, ומבשר שיש לו אח חדש.

עמית בשבילי זה אחרי הצהריים וערבים ארוכים של מעט למידה לבגרויות והרבה בדיחות, עוגות ועוגיות.

עמית בשבילי זה סתם מפגש מקרי בקולנוע אחרי שהרבה זה לא התראינו, ותחושה שפשוט מחממת את הלב.

עמית בשבילי זה המון רגעים קטנים של ידיעה - כמה טוב שיש ביננו איש שהוא פשוט טוב.

אבל עמית בשבילי זו גם שיחת טלפון באמצע יום עבודה במשרד, ובכי אינסופי. זו ההבנה שהחיים הם שבירים. זו הקבלה שחייבים לשים דברים בפרופורציות, ולדעת מה באמת חשוב בחיים - זו ההתבגרות האמיתית.

תודה לך עמית על כל הרגעים שהענקת לי.

מאיה ליפשיץ (פישר)

יוני 2009

מוקדש למשי אסולין

ליכרון

רציתי לשתף אתכם בליכרון אחד מצמית - הליכרון הראשון.
את צמית הכרתי בתיכון. למדנו יחד באותה כיתה ומש דברית התגלגלו.
אבל בצט המכש הראשון שלי צמית היה בחטיבה. יצאנו לטויל שכבה
בן יום לדיונות באשדוד (אם אני לוכרת נכון את המיקום). ההתחלה
נראתה מביטה ופטוחה. לטפס היה החלק הקל, אבל כשרציתי לרדת
הצניין התגלה כלא פשוט, המיוחד כשירדים את הדיונות בריצה. הרגליים
הסתבכו, האוץ צבר תאוצה וכל הנסיונות לעצור כשלו. לפתע התברר לי
איק אני הולכת לעצור - ישר לתוך שני סלעים 133 בדיוק בקו ישר
למסלול התאוצה שלי. אני לוכרת שהסקתי לעצוק "הציף" וראיתי דמות
נצמדת מולי שניה לפני "הבום". כשקחתי את הצנייט ראיתי נצר צומד
מולי עם חזה נפוח וחיוק גדול ונבוק. הנצר הזה הוא צמית. האוץ רוצד
מאדנלין אמרתי לו: "הצלת אותי".
התמונה שלו עם החזה הרחב, החיוק הנבוק והמבט שאמר "זה שוט דבר"
ממוסרת בלכרוני לנצח.

הסיפור הזה הוא רק חלק מהזיכרונות שלי מעמית, אך אין ספק שהוא השאיר בי חותם.

שלכם,

שרית

משפחת אסולין - תמונה משפחתית

**יפה, חן ואדווה אסולין כותבים לעמית
ערב יום הזכרון 2013, 15 שנה לנפילתו**

חמש עשרה שנה בלי עמית שלנו. היית רק בן 21. זכרונות עולים ומציפים אותנו: ילד חייכן ומלא מרץ, פעלתן, פשוט אוהב את החיים. כשהייתם ילדים נסענו לטיולים לכמה ימים, אני זוכרת את ההתרגשות שלך לפני, "מתי נגיע?", היית שותף לתכנון הטיול ובניה של האוהל...טיילנו אז ברחבי הארץ, הלכנו במסלולים שונים, למדנו שמות של צמחים וציפורים, התעניינת ושאלת שאלות ולא תמיד היו לנו את התשובות. היום אני רואה אותך בדמיוני בן 36+, נשוי ואב לילדים, עסוק, עובד וחי את החיים. שמח, מאושר ופורח.

לו רק הייתה זו המציאות ולא חלום שבורח. לא פעם המחשבות עפות להן, נצמדות לתסריט שלי הפרטי, פורצות את ההגיון ומרחפות להן בפנטזיה ומבקשות אותך אמיתי. לו רק היית נשאר בתוך המציאות שלנו, בחיי המשפחה ולא בפנטזיה ובדמיון.

כאשר הבית מלא רעש, המולה, בשמחות שבתות וחגים ואני במחשבותיי אומרת לך: לו רק היית פה ועכשיו אתנו ילד יקר.

היית מתמוגג לראות את הילדים של אוהד, רון ושיר המתוקים ששרים ורוקדים, ואת אדוה המקסימה ונלי החמודה והחכמה שבגיל שנה אומרת "עמית" ונותנת נשיקה לתמונה שלך.

ובחן- היית גאה בדרך שבחר ובהתמודדות שלו בצבא.

אני בטוחה שהיית האח והדוד האהוב והמשקיץ. כמה שאתה חסר לנו.

אנו חיים במדינה שאתה כבר מכיר מאז ורגיל לכאב, לשכול, צרות שונות ומשונות שלא פוסחות על איש כמעט. כל יום נהרגים בהתקלויות עם מחבלים, טרור, תאונות ועוד. דבר לא מכין אותך לרגע כזה, הקוטע שגרה ברוכת חיים. רגע היה לנו בן אהוב ורגע אחרי- הוא איננו, ואנו רק מדמיינים.

עוד שנה עברה ועולם כמנהגו נוהג. ואנו מלאי כאב. עם הזמן לומדים לחיות את החיים אחרת. ככל שהזכרונות גדלים, גדלה גם אהבה ענקית של אמא ואבא בן שלנו, ושל אחיך וכל מכריך אהוב שלנו- נהיה עטופים בזכרונותיך תמיד. ובזכותם תמיד נחבק אותך וננצור אותך בלבנו.

יהי זכרך ברוך.

ביום הזכרון רבים עוצרים את שגרת היומיום שלהם ואז הצפירה שנכנסת אל כל לב ומזכירה לנו שאנחנו כאן, יכולים לחיות ולחלום על המחר- בשבילי זה בזכותך ובזכות עוד הרבה יקרים שמסרו את נפשם.

אנחנו מתבגרים, הסבים והסבתות שלנו כבר נפטרו, תינוקות נולדים ואתה נשאר אותו הדבר: ילד בן 21 עם החיוך הגדול שלך והעיניים הטובות והנבונות. תמונה שעל הקיר. יום יום אני רואה את נלי ועוד ילדים בני גילה, עם נשמות טהורות שממלאים את ליבי הפצוע כבר שנה באור ובשמחה.

אני עומדת פה היום ונזכרת ביום הנורא מכל, כשקיבלנו את ההודעה המרה, הלוויה מלאה באנשים, לקחו אותך בתוך ארון, הניחו בתוך הבור וכיסו בחול. מאז חצי מהלב שלי מת איתך. הזיכרונות ממך, הריח שלך והקול שלך כבר נחלשים, ואני נאחזת בחפצים הקטנים שלך, בזיכרונות ובסיפורים עליך. ומקווה שלא ייעלמו לעולם. עמית, אחי הבכור, אני מקווה שטוב לך, שאתה שומר על עצמך במקום שאתה נמצא בו עכשיו. אוהבת ומתגעגעת, אחותך אדוה.

אתם מכירים את זה שיש לך קשר למישהו? קשר חזק שקשה לך להיפרד. מכירים את הדמות שהייתה שם בשבילך עוד כשהיית קטן? בדרך כלל זאת הדמות שאתה אח"כ גדל להעריץ, וזה מה שקורה, רק הדמות הזאת היא רק מזיכרונות, מהספרים והתמונות. האם אתם יודעים איך זה לאהוב אח גדול? האח שגידל אותך כשהיית תינוק ולקח אותך לים ונסע איתך על טרקטורון.

עמית, אחי הגדול, היה בן 15 כשאני נולדתי. מגיל צעיר הוא היה עושה לי בייביסיטר עם חברתו יוכי, מטייל איתי במושב, מסיע אותי בטרקטורון לטיולים והכי חשוב: הוא שמר עלי. אולי מרוב שהוא הקדיש לי תשומת לב הוא שכח לשמור על עצמו... עמית אהב את הארץ, הוא תמיד נראה לי כ"כ גדול וכ"כ אוהב את המדינה שלנו, אני מרגיש שאני מאוד מזוהה איתו והולך בעקבותיו- גם באהבה לארץ וגם ברצון להמשיך ולשרת בנח"ל ולהיות לוחם כמוהו.

רבים אומרים לי שאני מזכיר את עמית, גם במראה החיצוני וגם בהתנהגות וזה מאוד מחמיא לי! ותמיד כשאומרים לי את זה אני נזכר ביום ההוא, היום האפל בו הודיעו לי שעמית לא יהיה פה. היה לי קשה לשמוע את זה, לא יכולתי לעצור את הדמעות. הרי זה קשה לאבד את הדמות שהערצת כל כך.

תמיד התקופה שמתקרבת ליום הזכרון מקרבת אותי שוב אליך, והרצון ללמוד עליך ולהכיר אותך יותר לעומק- ועכשיו כשאני חייל אז עוד יותר.

התקופה הזאת רק גורמת לי להבין שאני מתגעגע יותר ויותר. לפעמים אני מנסה לדמיין את החיים איתך, אבל זה רק מגדיל את ההרגשה שאתה חסר פה! לא מזמן ראיתי קטע שכתבתי כשהייתי קטן וסיימתי במילים " אחי, אני מתגעגע. תחזור אלי". וכנראה שמאז לא הרבה השתנה.

אחי, אני מתגעגע, תחזור אלי.

חן.

באיזשהו מקום
מילים ולחן: שלמה ארצי

אך באיזשהו מקום בים העצב הגדול,
דוחפת לה הרוח רפסודה רטובה,
ועל ענן רוכב לו: מרחף לו רון.
נער זך כמו מים, מחפש תשובה.
אך באיזשהו מקום, בים העצב והכאב,
ישנה איזושהי רפסודה, והיא נקראת אהבה,
כתב שם רון לפני שהתאהב,
נער זך כמו מים, מחפש תשובה.
והחיים הרי קשים פה,
בוקר, ערב, צהריים,
האהבה,
רועדת היא,
כמין ציפור ביד.
ואנחנו נחלשים,
הרוסים,
עוד מעט נפליג מפה,
לאיזשהו מקום.
כי באיזשהו מקום, בים העצב הגדול,
יש רפסודה, היא נסחפת, היא תשוב,
כן, באיזשהו מקום בעולמנו ההפוך,
יש סיכוי למי שמנסה בכוחותיו האחרונים לשוט.

ליקטו וערכו:

תלמידות: בר שינה ואופיר ברנע.

סטודנטית: עדי שלומוביץ

משפחת אסולין

תודות:

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.